

Οι Τρεις Ιεράρχες... στο προαύλιο

του Πρεσβυτέρου π. Αναργύρου Σιγάλα
Θεολόγου Καθηγητού και Εφημερίου

Την Παιδεία τη βιώνουμε είτε ως παιδεία-παιδαγωγία είτε ως παίδεμα-παιδεμό. Στην εποχή μας μάλλον κυριαρχεί η δεύτερη έννοια και ως τέτοια, οδηγεί σε μάχη σε πολλά επίπεδα.

Ένα επίπεδο είναι αυτό της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης κι ακόμη περισσότερο ένας χώρος που δεν “τον πιάνει το μάτι” του συνηθισμένου γενικού σχολείου. Είναι ο χώρος του Τεχνικού Σχολείου.

Σ' αυτή τη μάχη για παιδεία, ώστε ο παιδεμός να γίνει ευλογία τελικά για τις ψυχές τόσο των μαθητών όσο και των καθηγητών τους, χρειάζονται κι ανοίγονται χαρακώματα.

Ένα απ' αυτά τα “προκεχωρημένα” φυλάκια και “χαρακώματα” βρίσκεται στον χώρο της Σιβιτανιδείου Σχολής.

Πριν από λίγο καιρό, βρεθήκαμε σ' ένα Μοναστηράκι του Ωρωπού με τον παλιό μου καθηγητή, τον σεβαστό μου κ. Αλέξανδρο Σταυρόπουλο και όταν στη συζήτηση του ανέφερα πού διακονώ και του εξήγησα πως προσφέρεται η “εναλλακτική” διδασκαλία θεολογίας μέσα σ' αυτό τον χώρο, μου ζήτησε να του εκθέσω ένα στιγμιότυπο της ζωής μέσα στο “χαρακώμα”.

Πιο χαρακτηριστική στιγμή της εξαετίας κατά την οποία διακονώ στο εν λόγω Σχολείο, θεωρώ πως είναι το αναφερόμενο παρακάτω, το οποίο έχει να κάνει με μια Θεία Λειτουργία της ημέρας των Τριών Ιεραρχών, που τελέστηκε στο προαύλιο του Σχολείου και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό του Σχολείου το ονομαζόμενο “*Εν πλω*”:
“Οι Τρεις Ιεράρχες... στο προαύλιο”.

Όταν περνάει κανείς μέσα από τον χιονιά και την καταιγίδα, αναπολεί το θέρος. Τη ζεστασιά και τη θαλπωρή του Μεγάλου Αδελφού. Και κάνει όνειρα και πλάθει ταξίδια μακρινά. Όταν μες στην καταιγίδα και στον χιονιά, έρχεται ο Μεγάλος Αδελφός, που φέρνει τη ζεστασιά και τη θαλπωρή Του, ο νους και οι αισθήσεις το καταλαβαίνουν. Έτσι έγινε και τότε...

Στην καταχνιά και στη μαυρίλα του κόσμου ήρθε ο Ήλιος της Δικαιοσύνης ο νοητός, ο Μεγάλος Αδελφός, ο Μονογενής Υιός του Πατρός, ο Υιός του ανθρώπου, ο Χριστός. Όσοι Τον κατάλαβαν, Τον έζησαν ως θαλπωρή, ως ανάπαυση και ας πέρασαν δύσκολα από όλους τους άλλους γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Ό,τι κι αν πέρασαν, η ψυχή τους ευφραίνονταν κοντά στην παρουσία Του. Τέτοια πρόσωπα, με τέτοιες εμπειρίες, υπήρχαν σε όλες τις εποχές από τον ερχομό Του και μετά. Τέτοιοι

τρεις και οι γνωστοί μας τρεις Ιεράρχες Μέγας Βασίλειος, Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Γρηγόριος ο Θεολόγος.

Στην εποχή τους καταχνιά, μαυρίλα, καταϊγίδα αμάθειας, κοινωνικής απόρριψης των αδυνάτων από τους “δυνατούς”.

Κι έφεραν τον Ήλιο που είχαν μέσα τους, αφού προσπαθώντας πέρασαν από την κάθαρσή τους απ' τα πάθη, στον φωτισμό του νου τους και τελικά στη θέωση. Κι αυτό το κατάλαβε όλος ο κόσμος.

Για να πάρουμε έστω και λίγη γεύση από την αγιότητά τους, είπαμε να τελέσουμε τη Θεία Λειτουργία στο εκκλησάκι μας, που φέρει μάλιστα το όνομα του ενός εκ των τριών, του Μεγάλου Βασιλείου.

Βλέπετε, μέσα στη Θεία Λειτουργία, επικοινωνούμε με τον Άγιο Θεό και δι' Αυτού με τους Αγίους Του, που είναι πρόκληση για εμάς, να γίνουμε κι εμείς Άγιοί Του, μιμητές Του και των Αγίων Του.

Στη Θεία Λειτουργία αξιωνόμαστε άπειρες δωρεές από τον Χριστό. Καταλαβαίνουμε όμως μόνο αυτές που είμαστε έτοιμοι να καταλάβουμε.

Αυτό που λέω έχει σημασία. Γιατί από εδώ και πέρα ακολούθησε η μεγάλη έκπληξη. Η Παπαδιαμάντεια έκπληξη και εμπειρία. Του Χριστού που έρχεται ανάμεσά μας και αγιάζει τον καθημερινό χώρο και χρόνο μας.

Το πρωί στον όρθρο, ψάλλοντος του ψάλτου, πλησιάζει ο ιερέυς τον εκ των υποδιευθυντών μας -που έκανε χρέη νεωκόρου και έκοβε αντίδωρα- και του λέει: "Δεν θα ήταν καλό, να κάνουμε και κάποια Θεία Λειτουργία έξω από το Ιερό Βήμα, ώστε τα παιδιά να έχουν πιο άμεση πρόσβαση στα γεγονότα και ως εκ τούτου πιο ουσιαστική και καρδιακή συμμετοχή;"

Η απάντηση ήρθε από τον Άγιο Βασίλειο σε 5-10 λεπτά της ώρας. Έρχεται στο εκκλησάκι αγωνιών ένας εκ των διευθυντών της Σχολής και λέει του παπά: "Τα παιδιά που θα έρθουν στη Θεία Λειτουργία ξεπερνούν τα 1.000. Πώς θα χωρέσουν μέσα στο εκκλησάκι; Κάτι πρέπει να γίνει." Ό,τι έγινε ήταν θέλημα των τριών Ιεραρχών.

Αυτών που είναι κοντά και μέσα στην Παιδεία και στα παιδιά και στους παιδαγωγούς και θέλουν ως Άγιοι να μας κάνουν κοινωνούς με τον Τριαδικό Θεό. Σε λίγα λεπτά ζούσαμε σκηνές σπάνιες. Που δεν αποτυπώνονται σε φιλμ. Θυμηθήκαμε το "Χριστό στο κάστρο" του κυρ Αλέκου. Μόνο που δεν είχαμε κάστρο, αλλά την αυλή του σχολείου. Ούτε βάρκες για να πάει ο παπάς, αλλά σκάλες και ασανσέρ. Ούτε χιόνι, αλλά γερό κρύο. Κατά τ' άλλα, τα ίδια. Τον Χριστό, που ήθελε να έρθει ανάμεσά μας. Το ποιμνίο (το νοητό) παιδιά και καθηγητές, που τόλμησαν να Τον συναντήσουν έξω, στην αυλή. Έξω από τους τοίχους του ναού και των τάξεων, δίνοντάς Του την ευκαιρία να βάλει τάξη στη ζωή μας.

Δύο θρανία έγιναν Αγία Τράπεζα. Ένα τρίτο έγινε Αγία Πρόθεση. Ένα άσπρο

τραπεζομάντιλο της κυρίας Χριστίνας, κάλυμμα Αγίας Τραπέζης. Τα υπόλοιπα, προϊόν μετακόμισης. Αφήσαμε το εκκλησάκι φωταγωγημένο και βγήκαμε έξω, ιεραποστολικά, να βρούμε και να βιώσουμε και να κοινωνήσουμε το Φως.

Πέρα από τα βιβλία (Ευαγγέλιο, Απόστολο, Ψαλτικά), πέρα από τα άμφια, πέρα από τα κεριά, το νάμα, το πρόσφορο, το θυμιατό, τα λιβάνια, μας ακολούθησαν, μάλλον προπορεύτηκαν οι Τρεις Ιεράρχες με το προσκυνητάρι τους. Ήρθαν να μας δείξουν τον δρόμο. Να μας διδάξουν πώς μέσα στο κρύο, ζεσταίνονται οι καρδιές. Και ζεστάθηκαν. Η συμμετοχή των παιδιών υποδειγματική. Το πείραμα πέτυχε! Κάποιοι έφυγαν. Ελεύθερα. Κάποιοι συζητούσαν. Όμως ανάμεσά τους κι Εκείνος που είπε πως "όπου είναι δύο ή τρεις μαζεμένοι στο Όνομά Μου, είμαι κι Εγώ εκεί ανάμεσά τους". Οι περισσότεροι υπέμεναν το κρύο. Ζεστάθηκαν. Κάποιοι την "άρπαξαν" και κόντεψαν να χάσουν μαθήματα τις επόμενες μέρες. Αυτοί είχαν περισσότερη ευλογία. Μαρτύρησαν βλέπετε.

Η βροχή που φοβόμασταν δεν ήρθε. Ήρθε όμως άλλη. Η ευλογία του Θεού, που μέσα στο προαύλιο, εκεί μπροστά στο κυλικείο, σαρκώθηκε, αγίασε τη ζωή μας και ήρθε ανάμεσά μας έτσι απλά, όπως τότε στη Γαλιλαία. Κι αλήθεια, σε τί διαφέρουμε εμείς σήμερα από τους 12 τότε; Μήπως κι εκείνοι δεν είχαν τα στραβά τους; Δεν είχαν τις αδυναμίες τους, τους εγωισμούς τους, τις ολιγοπιστίες τους, τα πάθη τους, τις αμαρτίες τους, τον χαρακτήρα του ο καθένας, όπως ακριβώς και σήμερα;

Ήρθε για να μας σπρώξει να γίνουμε όπως οι 12, μετά την Πεντηκοστή. Άνθρωποι αγαπώντες. Άνθρωποι πάνω και πέρα από κόμπλεξ. Εκεί, μπροστά στους Τρεις Ιεράρχες, που ξεπέρασαν το κόμπλεξ της πολυμαθείας, γιατί μπόρεσαν να ζήσουν τον Χριστό στη ζωή τους και να βλέπουν τον Χριστό στον κάθε άλλο άνθρωπο.

Το πανηγύρι ολοκληρώθηκε όταν στην προτροπή του Χριστού: "Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε", προσήλθαν μερικά παιδιά.

Το τόλμημα πέτυχε, γιατί ως σώμα σχολείου, ανταποκριθήκαμε. Ήρθε ο Χριστός με το Σώμα και το Αίμα Του να μας συναντήσει. Τον συναντήσαμε κι εμείς.

Τί ωραία που θα ήτανε, μετά από αυτή τη συνάντηση, να ξεκινήσεις μια κοινή πορεία, ένα κοινό ταξίδι. Να βρεθούμε "εν πλω" με τους Αγίους στο καράβι της Εκκλησίας. "Καλό ταξίδι".

Και το ταξίδι μας συνεχίζεται, πότε με "μπουνάτσες" και πότε με "μποφόρια"...

Ελπίζουμε πάντα κατά ανατολάς.

Πατήρ Ανάργυρος Σιγάλας